

На 18 Октомврія 1876 год. станж една страшна и рѣшителна битка между сѣрбскитѣ войски и турекитѣ при Джюнисъ, въ която Сѣрбитѣ се сѣвсѣмъ разбиха и побѣдиха; и въ слѣдствие на тая най злочеста битка за Сѣрбитѣ, всичко се свърши . . . Сѣрбія бѣдствоваше дѣйствително твѣрдѣ много и една близка яма бѣ се раззинала за да ѣ поглѣни. Но превеличественія повѣлителенъ царски гласъ на присноблаженія нашъ Освободителъ Русскія Монархъ Александра II, всичко махна и уталожи. Турцитѣ спрѣха побѣдоносія си походъ въ Сѣрбія, и се склучи едно премиріе. Тѣ се свърши и тая Сѣрбеко-Турска война, въ която много Бѣлгари-поборници загинаха; а много други, въ награда за своето юнашко самоотверженіе, и за своята горѣща любовъ кѣмъ Отецеството, спорядъ както и по-горѣ спомѣнѣхми, пострадаха твѣрдѣ много въ разновидни отношенія; принудихъ се да се завърнатъ пакъ въ Романія и да чакать по-благопріятни за цѣльта имъ времена, които наскоро имъ се и представиха. —

Г Л А В А Х Х Х .

Русско-Турската война въ 1877 и 1878 години.

За тая война се е писало пространно и обширно, и ніе не щѣмъ да излагами пакъ сѣщото, което сѣ вече писали и обнародвали други Списатели; при това, тая война не близа въ кръгъ-тъ на историческитѣ ни изслѣдванія по възстаніята на Бѣлгаритѣ. Ніе ше се ограничимъ да кажимъ само, че въ Ромѣнія бѣха се устроили и отрѣдили 6 бѣлгарски дружини, обучавани и предводителствовани отъ Русски Офицери и средоточието на тѣзи дружини бѣ градъ-тъ Плоещъ, дѣто имъ се освяти и пѣрвото знамя въ присѣтствіето на самія Главномандующій Князя Николоя Николаевича съ всичкія му щабъ. Тамъ присѣтствуваха и много Бѣлгари отъ Букурещъ, Браила, Галацъ и проч. — Ще изложимъ при това и онія случки и сѣ-